

Ulla
Rask

Seitsemän
tornin *ws oy*
varjoissa

KYLMÄ MERI-SARJA

Seitsemän tornin varjoissa

KYLMÄ MERI-SARJA

Ulla
Rask

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENSIMMÄINEN PAINOS

© ULLA RASK JA WSOY 2026

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-951-0-51837-3

PAINETTU EU:SSA

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

*»If one could be friendly with women,
what a pleasure, the relationship so secret and private
compared with relations with men.
Why not write about it? Truthfully?«*

VIRGINIA WOOLF, A WRITER'S DIARY (1924)

Aluksi

Maaliskuun alussa vuonna 2020 seisoin lentokentän lähtöaulassa Lissabonissa ja tuijotin uutisia. Kiinan keskiosista maailmalle leviävästä uudesta viruksesta oli tiedetty jo useamman viikon ajan, mutta en tosissani ajatellut sen koskevan omaa elämääni. Uutiset kuitenkin pahenivat päivä päivältä, ja katsellessani tuhansia muita matkalaisia aloin ensimmäisen kerran pelätä. Oliko matkalle lähtö ollut virhe? Nykyajan ihmisille tarttuva ja nopeasti laajalle leviävä tauti, johon ei ole parannuskeinoja, on yllätys, mutta näin ei ole aina ollut.

Ihmiskunnan historia on kulkutautien historiaa. Paiserutto ei ehkä olisi valikoitunut romaanini aiheeksi, ellei koronapandemia olisi niin tuoreessa muistissa. Kulkutautiepidemioita esiintyi eurooppalaisissa kaupungeissa säännöllisin väliajoin läpi keskiajan aina 1900-luvun alkuun saakka. Vuoden 1611 rutto Lyypekissä on omaa keksintöäni, mutta vuonna 1602 ja myöhemmin kolmikymmenvuotisen sodan aikana tämän taudin tiedetään vierailleen kaupungissa tuhoisin seurauksin. Siitä, millaista ruton runtelemassa kaupungissa on 1600-luvulla ollut, voi lukea esimerkiksi Daniel Defoen (sama mies, joka on kirjoittanut *Robinson Crusoen*) kirjasta *A Journal of the Plague Year*. Vuonna 1722 ilmestynyt raportti kuvaa yksityiskohtaisesti oloja Lontoossa vuonna 1665. Suomeksi kirja on ilmestynyt nimellä *Ruttovuosi* (suomentanut Seppo Lojonen).

Olen myös tässä toisessa Kylmä meri -sarjan romaanissa tehnyt muutamia ratkaisuja, jotka eivät aivan vastaa nykyistä käsi-

tystä 1600-luvun alun todellisuudesta. Kuten aiemminkin, näiden ratkaisujen tarkoitus on helpottaa lukukokemusta ja kuvata ajan maailmaa meidän näkökulmastamme ymmärrettävällä tavalla, ei vääristellä. Ensimmäinen ratkaisu liittyy nimiin: 1600-luvun alun Pohjois-Euroopassa läheskään kaikki eivät käyttäneet sukunimeä. Olen kuitenkin antanut melkein kaikille romaanihenkilöilleni sukunimet, jotta heidät on helpompi muistaa ja erottaa toisistaan. Nimikulttuuri on vaihdellut vuosisatojen aikana huomattavasti, ja niiden käyttö oli kirjan tapahtuma-aikaan vapaamuotoisempaa kuin nykyään. Oli tavallista, että naiset käyttivät omaa sukunimeään myös mentyään naimisiin, mutta heitä saatettiin silti puhutella myös aviomiehensä sukunimellä. Tässä romaanissa varsinkin päähenkilö Blanka Bergerin puhuttelu eri sukunimillä kertoo myös siitä, miten muut häneen suhtautuvat.

Toinen ratkaisu liittyy saksan kieleen. Siitä ei 1600-luvun alussa ollut muotoutunut sellaista yhtenäistä kieltä, jona sen nykyään tunnemme. Romaanissa viitataan useampaan saksan kieleen. Hansaliittoon kuuluneissa kaupungeissa puhuttiin romaanin tapahtumien aikaan ennen muuta alasaksaa (Niederdeutsch tai Mittelniederdeutsch). Kirjassa mainittuja Martti Lutherin ja Johann Arndtin hartauskirjoja ei kuitenkaan ollut julkaistu alasaksaksi.

Kirjassa viitataan Rääveliin, pohjoiseen hansakaupunkiin, joka nykyään tunnetaan nimellä Tallinna. Samoin kirjassa viitataan Danzigiin, jonka nimi on nykyään Gdańsk.

Historiantutkimus tuottaa jatkuvasti uutta tietoa menneisyydestä, ja varsinkin mikrohistoriallinen tieto arkielämästä lisääntyy ilahduttavaa vauhtia. Historiallisen romaanin kirjoittaja ei kuitenkaan kirjoita historiaa. Tämä romaanin on mielikuvituksen tuote, yritys ymmärtää ihmisiä, jotka elivät aivan erilaisessa maailmassa, mutta joilla myös oli haaveita, tarpeita ja tunteita. Mitä emme tiedä, sen voimme kuvitella.

Ulla Rask

Romaanin keskeiset henkilöt

Lyypekissä

Karl Johann Krause, lyypekkiläinen suurkauppias
Blanka Berger, hänen vaimonsa
Matthias, heidän poikansa
Ursula Leinenweber, Karl Johann Krausen iäkäs äiti
Agnes Krause, Karl Johann Krausen aikuinen tytär
Jost Gerken, Agnes Krausen aviomies, danzigilainen kauppias
Grete, heidän tyttärensä
Margo, karjalainen piika
Anke Hoffman, Krausen taloudenhoitaja
Trine, Krausen piika
Wiebke Fischer, Krausen kokki
Simon Jakob, lääkäri
Ludwig Rottmann, suolakauppiaiden killan ylimestari
Gottfried Wolff, Rottmannin kaupparenki
Elsabe Stöterogge, Ludwig Rottmannin vaimo
Erik Torn af Sørensborg, entinen palkkasoturi, rikkaan naisen
aviomies

Büchenissä

Kort Hennings, Osselhoffin tilan pehtoori
Stine Hennings, hänen vaimonsa
Liesel, heidän tyttärensä

LUKU 1

Lyypekki, huhtikuu 1611

» **V**alitan, fru Krause. Äitinne sormus ei tälläkään matkalla osunut tielleni.»

Koruja, hopeatavaraa ja lasiesineitä Lyypekin varakkaimmille myyvä Eberhard Nürnberger ojensi kätensä auttaakseen rouva Blankaa astumaan puodin korkean kynnyksen yli. Kauppias oli oppinut vastaamaan rouvalle ennen kuin tämä ehti kysyä.

Margo sai selviytyä Blankan perässä puotiin ilman kauppiaan apua, vaikka hän tasapainotteli sylissään kahta kookasta kangaspakkaa ja painavaa pajukoria. Tällä kertaa tavarat oli haettu Krausen omalta varastolta, jonne oli juuri saapunut samettia Italiasta ja taftia Persiasta.

Margo laski korin maahan ja jäi ovensuuhun odottelemaan, että rouva saisi asiansa hoidettua.

Kultakauppias säntäsi kumarrellen tarjoamaan tuolia rouvalle, josta oli muutamassa vuodessa tullut yksi hänen parhaimmista asiakkaistaan.

»On vaikea uskoa, että on vasta huhtikuu», rouva Blanka sanoi. Hänen äänensä valittavasta sävystä olisi voinut päätellä, että auringon porotus oli jonkun läsnä olevan aikaansaannosta. »Minun on aivan sietämättömän kuuma.»

Kauppias ymmärsi, mitä häneltä odotettiin.

»Marie! Missä se tyttö on? Vettä rouvalle ja nopeasti. Vai haluatteko olutta? Ei, viiniä, tietysti.»

Kauppiaan hermostunut pökkurointi harmitti Margoa. Se oli täysin turhaa, sillä eihän rouva jättäisi tälläkään kertaa ostamatta jotakin kallista helyä, jos se vain sattui vähääkään

häntä miellyttämään. Ja jos mukavuus todella olisi emäntää kiinnostanut, hän ei olisi helteisenä päivänä pukeutunut painavaan samettipukuun, jonka lannetuki levitti laajaksi teltaksi kantajansa ympärille. Puvussa oli varmaan enemmän kallista kangasta kuin Krausen talon ruokasalin katosta lattiaan ulottuvissa verhoissa. Minkkikaulurin ja sitä kiinni pitävän kookkaan soljen rouva olisi myös voinut jättää kotiin.

Rouva Blankan loisto sai kauppiaat nostamaan hintojansa vähintäänkin kaksinkertaisiksi. Krausen talon palvelusväki olikin alkanut vältellä tarve-esineiden ja ruuan hankintaa, jos rouva sattui mukaan ostoksille. Sitä ei tosin enää usein tapahtunut.

Muutos rouva Blankassa oli tapahtunut niin vähitellen, ettei Margo osannut paikantaa, milloin se oli alkanut. Sen sijaan hänen oli helppo nähdä, ettei rouva enää ollut sama ihminen kuin neljä vuotta aiemmin, kun he olivat likaisina ja nälissään saapuneet Lyypekkiin. Pidättyväisestä ja säästeliäästä työstä oli kuoriutunut ylellisyyksillä itseään viihdyttävä kauppiasrouva, jolla oli kaikista mukavuuksista huolimatta aina jotakin valittamisen aihetta, kuten tänään liian lämmin sää.

Kauppias Nürnberger tunsii asiakkaansa. Mies nosteli vihreän verkkakankaan peittämälle pöydälle uusimpia Antwerpenin-löytöjään. Kauppias tiesi, että rouva Blankan oli saatava valita ensimmäisenä ja että hän halusi sellaisia koruja, joita ei muilla rouvilla olisi.

Margo huokaisi salaa, sillä hän näki rouvan asennosta, että tälläkin kertaa kultakauppiaan luona menisi pitkään. Margon jalat olivat kipeät ja turvoksissa. Hän taputteli vaivihkaa hikiä kasvojaan ja kaulaansa pienellä liinalla kuivemmiksi. Puodissa oli pistävä vanhan nahan haju, joka tuntui Margosta tänään tavallista vahvemmalta. Uskaltaisikohan hän istuutua odottamaan vai ärsyyntyisikö rouva? Margo päätti ottaa riskin, peruutti penkin eteen ja istuutui sille äänettömästi.

»Mikä tämä on?»

Emäntä nosti ilmaan pienen kultaisen amuletin. Se välähti ikkunasta kajastavassa valossa, joka halkaisi puodin pölyisen ilman.

»Pyhän Katariinan tähti. Yleensä marttyyri Katariinan merkki on pyörä tai keihäs, mutta joskus myös tähti. Paavin-uskoiset kantavat tuollaisia kaulallaan, he uskovat niiden suojelevan pahalta.»

Rouva nyrpisti nenäänsä.

»Minun tehtäväni ei ole arvostella sitä, miten kukin haluaa Jumalaan uskoa. Minä myyn, mitä ostetaan. Rouva tietää tietysti, että se on vain koru. Hänen ei pidä ajatella minusta pahaa!»

Herra Eberhard pälyili rouvaa kumarasta asennostaan. Mikä nilviäinen, Margo ajatteli. Mies myisi vaimonsakin, jos joku tarjoaisi tarpeeksi.

»Minä haluan tämän», rouva Blanka sanoi yllättäen.

Margoa huvitti, sillä omasta mielestään sulava kultakauppias ei älynnyt heti peittää pettymystään. Miehen ilme kuitenkin kirkastui, kun rouva Blanka valitsi vaatimattomalle amuletille pitkän ja kalliin kultaketjun. Margon mielestä ostos oli järjetön. Aikoiko rouva todella käyttää taikauskoista amulettia?

Kun rouva oli saanut ostoksensa maksettua ja korun kangaskäärössä mukaansa, Margo järjesti itsensä nopeasti lähtövalmiiksi. Kauppiaan ylenpalttinen kiitosliturgia ja myymiensä tavaroiden ylistys kestivät kuitenkin niin pitkään, että hän harkitsi kantamusten laskemista takaisin lattialle.

Kaikki oli niin kummallista. Ennen rouva Blanka olisi välitellyt vastaavia tilanteita kuin tarttuvaa tautia, mutta nykyään rouva näytti suorastaan odottavan kiitoksia ihmisiltä, joita hän tuskin tunsu ja jotka saivat hänen ostoksistaan muhkeat voitot.

Kun he vihdoin pääsivät ulos, rouva Blankalla näytti olevan kova kiire ja hän katosi saman tien Kobergin aukion ihmispaljouteen. Margo koetti järjestellä kantamuksiaan niin, että pysyisi rouvan vauhdissa. Vaikka pääsiäisestä oli vasta muutama päivä, aurinko paistoi korkealta ja kirkas valo häikäisi silmiä. Päivän lämmössä hevosten ja sikojen lanta ja katukiville heitetyt jätevedet lemusivat erityisen voimakkaasti. Margon otsalle nousi jälleen hiki ja hänen olonsa tuntui hetki hetkeltä huononevan. Arvokkaat ostokset painoivat. Hän tunsi pahoinvoinnin aallon nousevan rintansa alta ja hän ehti vain vaivoin väistää vastaan tulevat heinäkärryt ennen kuin joutui pysähtymään ja antamaan ylen. Onneksi hän ei sotkenut rouvan ostoksia. Ihmiset väistivät ja vilkuilivat häntä. Margo päätti olla välittämättä katseista. Hän jäi hetkeksi paikoilleen ja yritti tasata oloaan. Rouvan korkea hattu oli jo kadonnut hänen näköpiiristään, mutta hän voisi yrittää arvata, minne tämä suuntaisi seuraavaksi. Margo puristi ostoksia käsissään ja sulki silmänsä. Pahoinvoinnin siemen pyöri yhä hänen kurkkussaan ja suussa maistui vastenmieliseltä.

»Mitä sinä oikein jäit tänne vetelehtimään?»

Margo avasi säikähtäneenä silmänsä. Rouva Blanka oli palannut eikä ollut lainkaan tyytyväinen piikaansa.

»Juoksepa vielä Kalatorille. Minun tekee mieli katkarapuja. Menen itse käymään kauppias Gronaun luona.»

Vastausta odottamatta rouva kääntyi ja lähti kulkemaan kohti toisen kultakauppiaan puotia.

Margo taivalsi painavin, epävarmoin askelin torin reunaan, laski pajukorin maahan ja otti tukea talon seinästä. Pelkkä ajatus simpukoiden ja raakojen kalansisälmysten lemusta käänsi hänen vatsansa, ja aamiaisen viimeisetkin rippeet lensivät kadun ruskealle soralle.

»Tämä täytyy palauttaa Bockin muorille», Margo sanoi piika Trinelle palattuaan Krausen talon keittiöön. »Rouva haluaa-kin tänään katkarapuja, eikä minulla ollut astiaa mukana.»

Hän nosti ruskean savikipon raskaasti huokaisten pöydänkulmalle.

»Onko naapurin Hannesta näkynyt?» hän kysyi kokilta. »Anna pojalle rinkeli, niin hän suostuu juoksemaan Kalatorille. Minä en jaksa.»

Margo asetteli kangaspatat pöydälle erilleen ruoka-tavaroista ja rojahti istumaan keittiön pitkälle väenpenkille. Hän oli niin uupunut, että olisi voinut itkeä.

»Onko rouva jo palannut? Voisin nostaa jalkani hetkeksi ylös ennen kuin päästän Anken poikaa katsomasta.»

Harmaantunut kokki, talossa kymmenet vuodet työskennellyt Wiebke Fischer, pyöritteli päätään ja toi Margolle pyytämättä lautasellisen pääsiäissunnuntaina tarjotun karitsan luista keitettyä lihalientä sekä nyrkinkokoisen palan makeaa juhlaleipää. Se oli hieman kuivunutta, mutta kun leivästä repi paloja liemen sekaan ja niiden antoi imeä itseensä rasvaa ja mausteista makua, ne maistuivat ihanilta.

»Anke ripustaa pihalla pyykkärin kanssa lakanoita kuivumaan, poika kulkee heidän mukanaan. Lepää sinä hetki. Saat varmasti kohta taas juosta asioilla», kokki ehdotti, kun palasi vaivaamaan työpöydällä odottavaa taikinaa.

Margo suuntasi häneen kiitollisen silmäyksen ja ryhtyi repimään leivästä paloja lautaselle.

Aikoinaan Margo oli suorastaan odottanut, että hänen entisen isäntänsä tyttärestä, Blanka Bergeristä, tulisi mahtava rouva. Hän oli kuvitellut, että nuoren emännän korkea asema uudessa kotikaupungissa nostaisi myös hänen arvoaan. Nyt Margon oli kuitenkin vaikea ymmärtää, miksi hän oli koskaan uskonut sellaiseen. Viime vuodet olivat osoittaneet, että kun rouva Blanka oli sopeutunut asemaansa Krausen

talossa ja asettunut osaksi Lyypekin mahtavien kauppiaanrouvien joukkoa, hän oli nopeasti tottunut ylellisyyteen ja tehnyt oman mukavuutensa vaalimisesta melkein ammatin. Samaan aikaan Margon käsivarret likosivat yhä pesuvedessä ja hänen harvat mekkonsa olivat yhä samaa kovaan kulutukseen tarkoitettua sameanvihreää verkkaa kuin ennenkin. Vuosien saatossa hän ja rouva olivat vähitellen etääntyneet toisistaan. Isäntä Karl Johann Krause ja rouva olivat löytäneet elämäänsä kummallekin sopivan rytmin, ja se oli koko talon kannalta onnellinen asia. Silti Margo suri sitä, ettei ollut enää vuosiin jakanut yhteistä kamaria rouva Blankan kanssa. Niinhän he olivat aikoinaan kasvaneet, toistensa kyljissä, vaikka he eivät olleet lapsina varsinaisia ystäviä olleetkaan. Kauhealla matkalla Räävelistä Lyypekkiin he olivat kuitenkin uskoutuneet toisilleen. Pitkään perille saavuttuaankin he kertoivat toisilleen enemmän asioitaan kuin muille, ja oli ollut aika, jolloin Margo oli kuvitellut tuntevansa rouvan yhtä hyvin kuin itsensä. Ehkä paremminkin. Nykyään rouva Blankan katse liukui hänen ohitseensa kuin hän olisi kuka tahansa taloon palkattu palvelija, hyödyllinen mutta korvattavissa. Hän ei ollut enää se uskottu, joka hän oli rouva Blankalle ollut tämän elämän vaarallisimpina aikoina. Rouva näytti ajattelevan, ettei tarvinnut enää muita kuin aviomiehensä.

Alku Lyypekissä oli ollut hankala, mutta kun elämä Krausen talossa oli tasaantunut, samankaltaiset vuodet olivat seuranneet toisiaan kuin lammelle taapertavat hanhet. Vaikka mikään ulkoinen ei ollut muuttunut, Margo oli alkanut tuntea uudenlaista levottomuutta. Ehkä se johtui iästä. Hän ei ollut aivan varma, kuinka vanha edes oli. Ehkä viidenkolmatta. Nuori tyttö hän ei enää ollut edes omasta mielestään. Siitä Margo oli kuitenkin varma, että jos hän ei pitäisi varaansa, hän kuuraisi polvillaan rouva Blankan ja tämän

perheen lattioita, kunnes kuolisi vanhuuteen. Karkeasta laudasta tehty arkku, lyhyt siunaus ja vaatimaton ateria hautausten jälkeen. Menisi muutama kuukausi, eikä kukaan enää muistaisi hänen koskaan edes eläneen.

Ehkä hänen oli lopulta vain hyväksyttävä, ettei hänen kohdallaan mikään tulisi koskaan muuttumaan. Muutama kolikko, uusi vaatekerta kerran vuodessa ja runsas ateria jouluna ja pääsiäisenä eivät kuitenkaan olleet suuri korvaus siitä, että hän käytti lähes koko valveillaoloaikansa Krausen perheen hyvinvoinnista huolehtimiseen.

Selvästikään ei rouva Blanka – eikä kukaan muukaan – ollut tullut ajatelleeksi, ettei Margo ehkä ollut enää tyytyväinen osaansa. Eikä hän ollut, ja kun hän sen vihdoinkin ymmärsi, ajatus ei enää jättänyt häntä rauhaan. Vuodenajat vaihtuivat, rouvan vanha anoppi Ursula Leinenweber kuihtui hauraaksi, melkein läpikuultavaksi, ja rouvan pieni poika Matthias puolestaan kasvoi silmissä. Vain Margon elämä pysyi samana. Työtä ja palvelemista aamusta iltaan, päivästä toiseen.

Muutakin oli ollut tarjolla, sillä häntä oli Lyypeissä kosittu kahdesti.

Ensimmäinen kosija oli ollut nuori merimies, kaunis ja korkea kuin friisiläishevonen. Mies oli arvellut, että saat-taisi päästä ennen pitkää aluksensa perämieheksi. Ei vielä, ei moneen vuoteen, mutta joskus. Toinen sulhaseksi pyrkivä oli ollut tynnyrintekijä, oikein hyvässä maineessa ja kohtuullisissa varoissa. Tämä Detlef varmasti ansaitsi aivan kelpollisesti, jos pysyi terveenä ja kykeni tekemään työtä, mutta hän oli jo kahdesti jäänyt leskeksi ja oli kuuden elävän lapsen isä. Kumpikin kosija oli saanut pettyä. Margo ei halunnut merimiehen vaimon yksinäisyyttä, jatkuvaa pelkoa ja taloudellisesti epävarmaa tulevaisuutta. Hän ei myöskään halunnut vastuulleen suurta lapsilaumaa, joka arvatenkin vielä kasvaisi. Avioliittotarjoukset olivat saaneet hänet ihmettelemään, oliko

hänen kaltaiselleen naiselle tarjolla muuta kuin samanlaisina toistuvan taloustyön tekemistä päivästä toiseen ilman, että raskaasta työstä jäi pysyvää jälkeä. Ruoka syötiin, vaatteet tahriintuivat, lattiat likaantuivat. Ei ollut väliä, kuinka hyvin työnsä teki, sillä huomenna kaikki olisi tehtävä uudestaan.

Margo oli myös ymmärtänyt, että jos hän menisi naimisiin, hän olisi aivan yksin. Hänen pitäisi luopua nykyisen elämänsä taloudellisen turvallisuuden lisäksi rakkaiksi käyneiden Krausen talon naisten seurasta. Hän joutuisi heittäytymään itselleen tuntemattoman ihmisen varaan ja hänen pitäisi omin avuin huolehtia lapsista, omista ja edellisten vaimojen maailmaan saattamista. Työ ja päivien kulku säilyisivät kuitenkin samanlaisina. Ne saataisivat jopa muuttua nykyistä raskaammiksi. Krausen talossa hänen ei sentään tarvinnut huolehtia siitä, riittikö ruokaa ja lämmintä, ja vaikka hänen kainalossaan öisin nukkuva pieni poika ei ollut hänen omansa, hän ei ollut yksin vastuussa lapsesta.

Hupsu Trine, talon nuorempi piika, oli ollut Margon antamista rukkasista ihmeissään ja huokaillut etenkin Berendin, nuoren merimiehen, perään. Anke ja Wiebke, molemmat jo kymmeniä talvia nähneet, eivät sen sijaan ihmetelleet hänen päätöstään. Taloudenhoitaja Anna Hoffman, jota aivan kaikki kutsuivat Ankeksi, ei ollut koskaan mennyt naimisiin, mutta hän olikin kasvanut kahdeksanlapsisen perheen ainoana tyttärenä. Kokki Wiebken mies oli puolestaan kuollut nuorena, mutta oli silti ehtinyt tehdä hänelle kolme poikaa. Lapset Wiebke oli joutunut antamaan kasvatettaviksi, kun hän itse oli tullut kaupunkiin töihin. Nuo lapset olivat jo aikaa sitten aikuistuneet, tuskin edes tunsivat äitiään ja kävivät vain harvoin talon keittiön ovella hänelle pokkaamassa.

Merimies oli ollut kaunis katsella, ja hän oli puhunut rakkaudesta. Siksi Margon oli ollut niin helppo kieltäytyä. Rakkauttahan tarjotaan silloin, kun muuta ei ole. Niin oli

opettanut jo Räävelissä Bergerin talon emäntäpiika Karin Talu. Tynnyrintekijä oli sentään ollut tosissaan, näyttänyt hänelle talonsa ja tavaransa, tuonut puhemiehenkin asiaansa edistämään. Koska mies oli ollut kunnollinen eikä edes juopon maineessa, Margo oli harkinnut vastaustaan ensimmäistä pidempään. Hän oli käynyt katsomassa matalat huoneet ja nuhaiset lapset ja niannut tynnyrintekijälle kohteliaasti ennen kuin oli mennyt läheiseen Jaakobinkirkkoon kiittämään Kaikkivaltiaista siitä, että oli saanut niin hyvän ymmärryksen ja osasi välttää vaaran.

Margo halusi elämältään jotakin muuta kuin lisää työtä, huolta rahasta ja vaivaa lapsista.

Ainoa nainen, jonka ei Margon maailmassa tarvinnut tehdä aamusta iltaan puuduttavan yksitoikkoisia taloustöitä, oli rouva Blanka. Mutta isäntä olikin rikas kauppias, ja sellainen ei Margoa ottaisi. Paitsi että hän oli varaton ja suvuton piika, hän oli muukalainen. Hän ei ollut kotoisin edes jostakin tunnetusta paikasta vaan pohjoisesta Karjalasta, kaupunkilaisten mielestä susien ja karhujen joukosta. Hän tiesi ulkonäkönsä miellyttävän tietynlaisia miehiä. Hieman vinot, sinivihreät silmät ja erottuvat poskipäät, paksu punaruskea tukka ja korkea povi olivat innostaneet kaupungin itäisellä rannalla sijaitsevan To'n Rose -kapakan isännän juoksemaan hänet kauppatorilla kiinni ja ehdottamaan, että Margo ryhtyisi työskentelemään kapakan yksityisessä takahuoneessa. Varakkaat asiakkaat maksaisivat muustakin kuin tarjoilusta, kapakoitsija oli luvannut, ja he kuulemma maksaisivat hyvin. Hyvä järjestely molemmille, kapakoitsija oli sanonut ja lisännyt pitävänsä rahat juomista ja ruuasta, mutta muut maksut Margo saisi pitää. Hän oli punastunut ja polkaissut kiukkuisena kapakoitsijan varpaat kenkensä kannan alle. Illalla, unta kutsuessa, epätoivo oli puristanut Margoa lujemmin kuin pitkään aikaan.

Nainen ilman toisten naisten tukea on kuin susi ilman laumaa.

Kun kesäisessä Lyypekissä alkaa vuonna 1611 levitä rutto, Blanka Bergerin suojattu elämä Krausen talon nuorena emäntänä murentuu. Ensin yhteisen hurjan merimatkan ja kohtalon oikkujen tiivistämä ystävyys piika Margon kanssa särkyy, ja pian sen jälkeen perhettä koettelee useampi kuolemantapaus. Kun Blanka joutuu ottamaan vastuun perheestään ja sen toimeentulosta, hän tekee kohtalokkaan virheen.

Turvaton Blanka joutuu lähtemään pakosalle. Säätyerot menettävät merkityksensä ruton kurittaessa ihmisiä, eikä Blankan ole helppo sopeutua uuteen tilanteeseen. Pakomatkalta löytyy kuitenkin jo kadotetuksi luultu rakkaus, jonka hinnasta tulee lopulta kovempi kuin Blanka olisi koskaan voinut kuvitella.

Seitsemän tornin varjoissa jatkaa Ulla Raskin upean vastaanoton saanutta Kylmä meri -sarjaa, jossa seurataan rääveliläissyntyisen Blanka Berger von Wijkin elämää järkiavioliiton, oman elämän haltuunoton ja rakkauden välillä.

